

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1878

Dosar nr..X./2009*

Ședința publică de la 9 aprilie 2014

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. .X.SRL .X.prin Administrator .X.IPURL împotriva Sentinței nr.X din 12 octombrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data de 27 martie 2014, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea deciziei la data de 9 aprilie 2014.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei

1.1. Prin cererea adresată acestei instanțe la data de 28.10.2009, reclamanta S.C. .X.SRL a chemat în judecată în calitate de pârâte: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., Autoritatea Națională a Vămirilor solicitând anularea Deciziei nr. 228/17.07.2009 a Agenției Naționale de Administrare Fiscală Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Procesului-verbal de control nr..X./30.04.2009 emis de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. - Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală și Decizia privind regularizarea situației privind obligațiile suplimentare nr..X./ 30.04.2009 emisă de D.R.A.O.V. .X. - Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală, cu obligarea pârâtelor la cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii s-a arătat că, prin adresa nr..X./12.02.2009, D.G.F.P. .X. a solicitat D.R.A.O.V. .X. efectuarea unui controlul inopinat tematic la S.C. .X.SRL, având ca obiect verificarea modului de determinare și declarare a valorii în vamă, precum și modul de stabilire și achitare a drepturilor vamale de import și a altor taxe și impozite, în cadrul operațiunilor vamale de punere în liberă circulație a mărfurilor derulate prin Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., în perioada 01.01.2007 – 31.12.2008.

S-a mai arătat că la data de 30.04.2009, prin procesul-verbal de control nr..X./ 30.04.2009 emis de D.R.A.O.V. .X. - Servicii Antifraudă Fiscală și Vamală, au fost calculate în sarcina debitoarei S.C. .X.SRL diferențe de obligații fiscale principale și obligații fiscale accesorii astfel: .X.lei reprezentând TVA și .X.lei, reprezentând majorări de întârziere.

La aceeași dată, în baza aceluiași Proces-verbal de control cu nr..X./ 30.04.2009 emis de D.R.A.O.V. .X. - Servicii Antifraudă Fiscală și Vamală a fost emisă Decizia privind regularizarea situației privind obligațiile suplimentare nr..X./30.04.2009 a

D.R.A.O.V. .X. - Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală, prin care în sarcina debitoarei S.C. .X.SRL au fost calculate diferențe de obligații fiscale principale și obligații fiscal accesorii astfel: .X.lei reprezentând TVA și .X.lei, reprezentând majorări de întârziere.

Împotriva actelor administrativ-fiscale menționate reclamanta a formulat contestație fiscală înregistrată sub nr.X/ 29.05.2009, care a fost respinsă prin Decizia nr.228/17.07.2009 a A.N.A.F. – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.

1.2. Prin Sentința nr.X din 9 iulie 2010 pronunțată de Curtea de Apel .X. în dosarul nr..X./2009* s-a admis acțiunea și a fost anulată Decizia nr.228/ 17.07.2009 a A.N.A.F. – D.G.S.G., Procesul-verbal nr..X./ 30.04.2009 al D.R.A.O.V. .X. și Decizia privind regularizarea situației privind obligațiile suplimentare nr..X./ 30.04.2009 a D.R.A.O.V. .X., cu consecința exonerării reclamantei de plata sumei de .X.lei din care .X.lei TVA și .X.lei, majorări de întârziere.

Au fost obligate pârâtele A.N.A.F. și D.R.A.O.V. .X. la câte .X.lei cheltuieli de judecată către reclamantă.

Pentru a pronunța această sentință, Curtea a reținut că în perioada 03.03.2009 - 30.04.2009 s-a desfășurat la reclamantă un control vamal inopinat tematic ce a avut drept scop verificarea privind modul de determinare și declarare a valorii în vamă, precum și modul de stabilire și achitare a drepturilor vamale de import și a altor taxe și impozite care sunt datorate, bugetului general consolidat, în cadrul operațiunilor vamale de punere în liberă circulație a mărfurilor derulate prin Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., în perioada 01.01.2007 – 31.12.2008, urmare a solicitării Direcției Generale a Finanțelor Publice .X. - Administrația Finanțelor Publice a mun. .X.prin adresa nr..X./ 12.02.2009, înregistrată la Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. sub nr..X./ 18.02.2009.

Cu ocazia controlului s-a reținut că S.C. .X.SRL a derulat, în perioada 01.01.2007 - 31.12.2008, prin Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. un număr de 322 operațiuni vamale pentru punerea în liberă circulație a mărfurilor, având ca obiect cărbune energetic importat din Serbia.

În esență, s-a constatat faptul că reclamanta, în calitate de importator, a declarat autorității vamale, la momentul importului (data fiecărei operațiuni vamale), în mod eronat, valoarea în vamă a mărfurilor importate prin nedeclararea la stabilirea și determinarea bazei de impozitare a sumelor aferente cheltuielilor de transport, precum și cheltuielilor de încărcare și manipulare legate de transportul mărfurilor importate până la punctul de introducere a mărfurilor pe teritoriul vamal al Comunității,

Ca urmare, prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X./ 30.04.2009, s-a stabilit în sarcina reclamantei TVA suplimentară în sumă de .X.lei și majorări de întârziere aferente de X lei.

Prin Decizia nr.228/ 17.07.2009, A.N.A.F. - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a respins ca neîntemeiată contestația reclamantei împotriva deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X./30.04.2009 reținând că, pentru stabilirea valorii în vamă societatea avea obligația

declarării tuturor cheltuielilor ce constituie „valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit”, totalitatea acestor elemente de cheltuieli reprezentând baza de impozitare a TVA, în conformitate cu art.139 alin.(1) și (2) Cod fiscal.

Admițând acțiunea, instanța de fond a reținut că deși reclamanta datora obligația principală reținută prin decizia de regularizare, respectiv TVA aferentă cheltuielilor pe parcursul extern la data importului, totuși, va fi reținută concluzia expertului potrivit căreia această datorie a fost achitată către bugetul general consolidat, astfel că, reclamanta nu mai are nici o obligație cu titlu de TVA aferentă operațiunilor economice derulate în perioada 1 iulie 2007 – 11 iunie 2008.

Privitor la obligațiile fiscale accesorii, instanța a reținut că și această obligație a fost achitată prin plățile efectuate de reclamantă la data de 1 august 2007 și 6 noiembrie 2009, în quantum de X lei respectiv .X.lei astfel că reclamanta nu mai are nici obligații accesorii către bugetul general consolidat, pentru operațiunile derulate în perioada 1 iulie 2007 – 11 iunie 2008.

1.3. Împotriva Sentinței civile nr.X/2009 au formulat recursuri autoritățile fiscale pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală și, totodată, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., în nume propriu și pentru Autoritatea Națională a Vămilelor, care au invocat prevederile art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă și au susținut, în esență, că soluția este netemeinică și nelegală.

1.4. Prin Decizia nr. X din 15 noiembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr..X./2009 s-au admis recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., în nume propriu și pentru Autoritatea Națională a Vămilelor împotriva Sentinței nr.X din 9 iulie 2010 a Curții de Apel .X. - Secția contencios administrativ și fiscal, a fost casată sentința atacată și s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

Pentru a pronunța această decizie, Înalta Curte a reținut că recursurile sunt fondate și că devin incidente dispozițiile art.312 alin.(5) Cod procedură civilă, deoarece s-a constatat că analiza Curții de apel nu reprezintă o veritabilă cercetare a fondului pricinii cu care a fost investită, cu consecința admiterii recursurilor și a casării sentinței recurate, cu trimiterea cauzei spre rejudecare, pentru următoarele:

Obiectul controlului cerut de D.G.F.P. .X. la data de 12 februarie 2009 la sediul S.C. .X.SRL a constat în modul de determinare și declarare a valorii în vamă și în modul de stabilire și achitare a drepturilor vamale de import și a altor taxe și impozite în cadrul operațiunilor vamale de punere în liberă circulație a mărfurilor derulate prin Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. în perioada 01.07.2007 - 31.12.2008.

În urma acestui control, prin Procesul-verbal nr..X. din 30 aprilie 2009 D.R.A.O.V. .X. – Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală a constatat că există o diferență de obligații fiscale principale și accesorii, mai exact suma de .X.lei TVA și suma de .X.lei majorări de întârziere, iar prin Decizia nr. .X./30.04.2009 privind regularizarea situației privind obligațiile fiscale suplimentare D.R.A.O.V. .X. a stabilit în sarcina

societății reclamante plata sumelor mai înainte consemnate, aferente unui număr de X de operațiuni vamale din totalul de X operațiuni derulate între 1 iulie 2007 - 11 iunie 2008, mărfurile importate fiind cărbune energetic - lignit aglomerat – poziție tarifară 27022000.00 Serbia.

Contestația formulată împotriva celor două acte prin care organul vamal a stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare de plată, totalizând X lei, a fost respinsă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul A.N.A.F. prin Decizia nr.228/17 iulie 2007, cu motivarea că în cazul celor 200 de declarații vamale de punere în liberă circulație, la data fiecărei operațiuni vamale în cauză, a fost achitată în vamă TVA calculată doar pe baza elementelor referitoare la valoarea în vamă declarate de S.C. .X.SRL conform documentelor însoțitoare ale mărfurilor prezentate și depuse la D.R.A.O.V. .X., fără a se avea în vedere și cheltuielile de operare pe parcursul extern.

În acest context faptic, S.C. .X.SRL a solicitat anularea Deciziei nr.228/2009 emisă de A.N.A.F. și pe cale de consecință a Deciziei nr..X./2009 și a procesului verbal de control nr..X./2009 al DRAOV .X..

Așa cum a reieșit din considerentele sentinței aflată în control judiciar soluția de admitere a acțiunii, de anulare a actelor administrativ-fiscale menționate și de exonerare a societății reclamante de plata sumei totale de .X.lei (TVA și majorări de întârziere) s-a bazat în exclusivitate pe concluzia raportului de expertiză întocmit în cauză, potrivit căruia reclamanta nu mai are nicio obligație cu titlu de TVA aferentă operațiunilor economice derulate în perioada 1 iulie 2007 - 11 iunie 2008.

Instanța de recurs a considerat critica lipsei rolului activ conferit de art. 129 (5) Cod procedură civilă judecătorului întemeiată în acest context, fiind evident că nu s-a răspuns niciuneia din apărările celor două părți care au invocat în susținerea legalității actelor emise dispoziții legale naționale de referință pentru cauza dedusă judecării -Codul fiscal, Codul de procedură civilă, Codul vamal al României - dar și norme din legislația comunitară - Regulamentul CEE nr.2913/ 1992 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (art.29, art.32) și Regulamentul Comisiei CEE nr.2454/1993 (art. 178).

A mai reținut instanța de control judiciar că judecătorul fondului nu lămurește problemele juridice aflate în dispută, limitându-se la însușirea întocmai a concluziilor experților contabili care au constatat că societatea reclamantă nu are datorii fiscale, cu titlu de TVA, neachitate față de bugetul general consolidat pentru operațiunile economice derulate în perioada ce a făcut obiectul controlului DRAOV .X..

Toate cele expuse, la care se adaugă și necesitatea de a nu priva părțile de un grad de jurisdicție și de a le asigura o protecție reală a dreptului la un proces echitabil așa cum este consacrat de art. 6 din CEDO, în opinia instanței de recurs au fost elemente care impun casarea și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

2. Soluția dată de instanța de fond în al doilea ciclu procesual

2.1. Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. la data de 16 martie 2012, cu prim termen de judecată la data de 20 aprilie 2012.

Pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. și Autoritatea Națională a Vămirilor au depus întâmpinări prin care au solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată.

2.2. În rejudecarea cauzei, contestația fiscală a fost însușită de administratorul financiar al reclamantei .X.IPURL, desemnat prin Încheierea pronunțată în 7.06.2012, în dosarul nr..X./3/2012 al Tribunalului Municipiului .X. – Secția a VII-a civilă, având ca obiect deschiderea procedurii generale împotriva debitorului S.C. .X.SRL.

De asemenea, instanța a luat act de schimbarea denumirii reclamantei în S.C. .X.SRL, precum și schimbarea sediului social, în Municipiul .X..

2.3. Prin Sentința nr.X din 12.10.2012, Curtea de Apel .X. a respins contestația formulată de S.C. .X. SRL ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre s-au reținut considerentele care vor fi prezentate în continuare.

a) Declararea valorii în vamă, ca urmare a operațiunilor de punere în liberă circulație a mărfurilor Reclamanta a depus declarații vamale de import, cu menționarea eronată a valorii în vamă, prin excluderea unor cheltuieli de tranzit a mărfurilor, pe parcurs extern; omisiune care a avut drept consecință diminuarea bazei impozabile determinată pentru taxa pe valoare adăugată.

În acest sens, s-a reținut că, potrivit Codului Vamal Comunitar, aprobat prin Regulamentul CEE 2913/92, în conținutul datoriei vamale intră obligația reclamantei de a achita valoarea drepturilor de import, iar aceste drepturi reprezintă taxele vamale (atunci când este cazul) și taxele cu efect echivalent.

De asemenea, s-a reținut că, într-o legiferare similară normelor de drept vamal, baza de impozitare determinată pentru TVA include, potrivit art.131 lit.b) și art.136 din Codul fiscal, cheltuielile accesorii de ambalare, transport, asigurare a mărfurilor, care intervin până la primul loc de destinație pe teritoriul României.

b) Titlul de creanță, pentru stabilirea și plata TVA aferentă operațiunilor vamale de punere în liberă circulație a mărfurilor

Reclamanta a susținut caracterul de titlu de creanță al decontului de TVA, înregistrat la organul fiscal competent, depunerea decontului fiind urmată de plata cuantumului TVA datorat.

Examinând această susținere, instanța a reținut că, potrivit art.157 alin.(1) din Codul fiscal (normă de drept fiscal, cu caracter de principiu) obligația de plată TVA trebuie să intervină până la data depunerii decontului sau declarației reglementate de art.156² sau art.156³.

În ipoteza importurilor de bunuri sau mărfuri, dispozițiile art.156² alin.(7) reglementează obligația depunerii, la organele vamale, a declarației de import sau, în situația în care această declarație nu este obligatorie, depunerea declarației de import pentru TVA și accize la data la care intervine exigibilitatea taxei conform prevederilor art. 136.

Astfel s-a reținut că, în cauză, legiuitorul reglementează, prin art.157 alin.3, o ipoteză distinctă de plată a taxei, la organul vamal în conformitate cu reglementările în

vigoare privind plata drepturilor de import, iar potrivit art.158, orice persoană obligată la plata taxei poartă răspunderea pentru calcularea corectă și plata la termenul legal a taxei către bugetul de stat și pentru depunerea la termenul legal a decontului și declarațiilor prevăzute la art.156² - 156³, la organul fiscal competent, conform prezentului titlu și legislației vamale în vigoare.

Totodată s-a reținut că taxa se administrează de către organele fiscale și de autoritățile vamale, pe baza competențelor lor, așa cum sunt prevăzute în titlul VI din Codul fiscal, în normele metodologice de aplicare, precum și în legislația vamală în vigoare.

Astfel, instanța a reținut că titlul de creanță ce individualizează

TVA datorată pentru operațiuni vamale, este constituit, în speță, de declarația vamală de import și nu decontul de taxă întocmit în raport de dispozițiile art.156² sau art.156³ din Codul fiscal.

Astfel, a reținut instanța că dispozițiile art.58 coroborat cu art.59 din Codul Vamal reglementează obligația depunerii, de către importator, a unei declarații pentru valoarea în vamă, însoțită de facturi sau de alte documente de plată a mărfii și a cheltuielilor pe parcurs extern, aferente acesteia.

În analiza susținerilor reclamantei, privind imposibilitatea includerii în valoarea în vamă, a unor cheltuieli necunoscute ca întindere la acel moment, instanța a reținut că, în această ipoteză, reclamanta trebuia să depună o declarație rectificativă, în condițiile și în limitele reglementate de art. 36b din Regulamentul CEE 2913/92, cu aplicarea art. 88 din Codul Vamal.

De asemenea, instanța a reținut că, în absența unei declarații vamale de import cu determinarea corectă a valorii de intrare în vamă, a unei demarații rectificative având ca obiect determinarea corectă a elementelor de stabilire a valorii în vamă, singurul titlu de creanță în materie vamală este decizia de impunere suplimentară emisă în condițiile art.78 din Regulament, raportat la art.100 alin.(8) din Codul Vamal coroborat cu art.110 alin.(1) lit. d) și lit. e) din Codul de procedură fiscală, decontul de TVA neprezentând caracterul de titlu de creanță în ceea ce privește taxa datorată pentru operațiuni vamale de import sau alte operațiuni vamale echivalente.

c) Colectarea și plata TVA datorată pentru operațiuni vamale

Din acest punct de vedere, instanța a avut în vedere faptul că, deși reclamanta susține nelegalitatea actelor administrativ fiscale ca urmare a încălcării dispozițiilor art.125 și art.24 din Codul de procedură fiscală, nașterea datoriei vamale intervine, potrivit art.223 lit. a) din Codul Vamal, iar plata debitului se realizează în condițiile art.245 și următoarele din același act normativ.

Instanța a constatat că dispozițiile art. 125 din Codul fiscal, indicată chiar de către reclamantă reglementează destinația taxei pe valoare adăugată, indicând expres faptul că activitatea de colectare se realizează potrivit Titlului VI din acest act normativ .

Or, în opinia instanței, indiferent de faptul că TVA se constituie venit la bugetul statului (bugetul general consolidat, în accepțiunea art.1 și 2 din Codul de procedură

fiscală), administrarea creanțelor fiscale se realizează, potrivit art.32 alin.3 din Codul de procedură fiscală, de către organele vamale .

În ceea ce privește plata creanței vamale, instanța a constatat că, potrivit art.24 raportat la art.114 din Codul de procedură fiscală, se impun anumite condiții de valabilitate a plății.

Astfel, reclamanta s-a prevalat, în speță, de plata efectuată fără îndeplinirea condițiilor privind competența de administrare a creanței, respectiv natura juridică specifică a titlului de creanță, iar aceste impedimente au condus instanța de judecată spre concluzia inexistenței efectului de stingere a creanței, în accepțiunea art. 24 din Codul de procedură fiscală, prin plată sau alt mod de stingere a obligației, fiind, eventual, aplicabile dispozițiile art.117 din O.G. nr.92/2003.

d) Legalitatea și temeinicia calculării majorărilor de întârziere

În condițiile în care nu a putut fi reținută, în speță, stingerea creanței vamale, prin plată, în raport cu dispozițiile art.246 din Codul Vamal, instanța a reținut că dispozițiile art.255 din același act normativ reglementează posibilitatea perceperii majorărilor de întârziere, conform normelor în vigoare, atunci când cuantumul drepturilor vamale nu a fost achitat în termen.

Existând o trimitere către normele de procedură fiscală s-a reținut că sunt aplicabile dispozițiile art. 119 și art.120 din Codul de procedură fiscală, norme ce reglementează sarcina și modul de calcul al obligațiilor fiscale.

Din acest punct de vedere, instanța a reținut că accesoriile obligației fiscale intervin începând cu ziua imediat următoare nașterii datoriei vamale, în speță, ziua depunerii declarației vamale de import, mod de calcul utilizat în mod corect în cuprinsul anexei 2 a deciziei de impunere.

3. Calea de atac exercitată

3.1. Împotriva Sentinței nr.X/2012 pronunțată de Curtea de Apel .X., a declarat recurs S.C. .X.SRL .X.prin Administrator .X.IPURL, care a invocat ca temei motivul de recurs prevăzut la art.304¹ Cod procedura civilă – 1865, susținând, în esență, următoarele critici:

- instanța de fond a reținut o stare de fapt eronată, interpretând greșit probele administrate și reținând în mod eronat că societatea comercială ar avea de achitat diferențe de obligații fiscale principale constând în TVA, aferente celor X de operațiuni vamale, din totalul de 322 de operațiuni derulate în perioada 01.01.2007 – 11.06.2008, având ca obiect cărbune energetic importat din Serbia;

- în mod eronat a reținut instanța de fond că societatea comercială ar datora accesorii de X lei aferente TVA în cuantum de .X.lei, calculate până la data de 30.04.2009, deși debitoarea achitase din proprie inițiativă diferențele de obligații fiscale în sumă de .X.lei;

- în mod eronat a apreciat instanța de fond că deconturile de TVA nu constituie titluri de creanță pentru TVA datorată pentru operațiunile vamale;

- instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile art.125 din Codul fiscal, coroborate cu art.24, 32 alin.(3) din Codul de procedură fiscală și art.223 lit.a) și 245

din Codul Vamal, atunci când a apreciat că plata TVA aferentă operațiunilor vamale, în contul administrat de alt organ fiscal în afară de organele vamale, nu poate fi considerată plată valabilă a obligațiilor fiscale, fiind necontestat că debitoarea a achitat, din eroare, în contul D.G.F.P. .X. și nu în cel al D.R.A.O.V. .X.;

- instanța de fond a interpretat în mod eronat prevederile art.120 alin.(1) coroborate cu art.114 alin.(3) lit.c) din Codul de procedură fiscală, atunci când a apreciat că recurenta-reclamantă datorează majorări de întârziere până la data de 30.04.2009, data efectuării controlului, deși creanța fiscală principală s-a stins prin plată anterior acestei date.

În concluzie, recurenta-reclamantă a solicitat admiterea recursului, cu consecința admiterii acțiunii și anularea Deciziei nr.228/2009 și Decizia de regularizare nr..X./2009, precum și Procesul-verbal nr..X./2009, cu exonerarea de la plata sumei de .X.lei reprezentând TVA în sumă de .X.lei și accesorii în sumă de X lei.

3.2. Administrația Județeană a Finanțelor Publice X, în numele și pentru Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., succesoarea D.G.F.P. .X., în temeiul prevederilor O.U.G. nr.74/2013, a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând, în esență, că hotărârea recurată este temeinică și legală.

3.3. Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care a solicitat respingerea ca nefondat a recursului, susținând că soluția pronunțată de Curtea de apel este legală și temeinică.

În ceea ce privește susținerea recurenteii privind achitarea TVA în sumă de .X.lei înainte de controlul organelor fiscale, arată că sunt susțineri nereale, neprobate.

Astfel, argumentează A.N.A.F., recurenta-reclamantă nu a depus la dosar copii după titlurile de creanță în baza cărora susține că a efectuat plățile pretinse la bugetul de stat, ci a depus, cu Adresa nr.X/16.07.2009, documente care nu probează efectuarea plății.

4. Soluția instanței de recurs

Recursul este nefondat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat și în expunerea rezumativă de la pct.1 al acestor considerente, prin Decizia nr..X./ 30.04.2009 privind regularizarea obligațiilor fiscale emisă de D.R.A.O.V. .X., în sarcina societății comerciale recurente au fost stabilite obligații suplimentare în sumă de .X.lei TVA și suma de .X. lei accesorii, reținându-se că din totalul de operațiuni de import derulate în perioada 1 iulie 2007 – 11 iunie 2008, în cazul a X operațiuni, în declarațiile vamale de import, valoarea în vamă a fost declarată fără includerea sumelor plătite pentru încărcarea, manipularea și transportul mărfurilor importate, până la introducerea acestora pe teritoriul vamal al Comunității Europene.

În cauză, în legătură cu depunerea unor declarații vamale de import fără includerea sumelor respective, organele de urmărire penală, prin Rezoluția nr. X/P/2008, confirmată de procuror la data de 25.06.2009 a început urmărirea penală

împotriva directorului S.C. .X.SRL pentru săvârșirea, în perioada 2007-2008, a infracțiunii de „folosire la autoritatea vamală de acte falsificate”, prevăzută la art.273 din Legea nr.86/2006 privind Codul vamal al României.

Prin Ordonanța nr.X/P/2008 din 29.01.2010, a procurorului de la Parchetul .X., reținându-se săvârșirea faptelor („cheltuielile pe parcurs extern în sumă de X lei nu au fost incluse în baza de impozitare pentru stabilirea cotei TVA ce trebuia achitată cu ocazia depunerii celor 200 de declarații vamale), s-a considerat că sunt incidente prevederile art.18¹ din Codul penal, fiind aplicată sancțiunea administrativă a amenzii în cuantum de X lei.

De altfel, nici în fața instanțelor de contencios administrativ, faptele reținute de organele fiscale și de organele de urmărire penală nu au fost contestate.

În criticile recursului de față, societatea comercială a susținut, în esență, că soluția instanței de fond este netemeinică și nelegală, reținând în mod nelegal existența debitului principal în sumă de .X.lei TVA, deși anterior controlului organelor fiscale, a achitat această sumă, astfel că, pe cale de consecință, nu mai exista temeii pentru calcularea/ reținerea în sarcina sa a unor accesorii de .X. lei aferente debitului principal.

Este adevărat că expertul contabil, în raportul de expertiză depus în dosarul de urmărire penală, a făcut afirmația că „TVA-ul în sumă de X lei, aferente cheltuielilor pe parcursul extern care nu au fost declarate la data importului și care trebuia plătit la acel moment a fost achitat integral în perioada iunie 2007 – iulie 2008, fiind inclus în TVA-ul de .X.lei achitat bugetului de stat”.

Instanța de fond a reținut, însă, în mod judicios, că deconturile de TVA depuse la organul fiscal pe trimestrul II și III 2009 și pe lunile ianuarie – iunie 2008 se referă la TVA colectată pentru vânzările pe piața internă de bunuri și servicii, precum și TVA deductibilă, înregistrată pentru achizițiile de bunuri și servicii pentru nevoile firmei, precum și TVA achitată în vamă pe baza declarațiilor vamale de import, iar nu pentru TVA aferentă cheltuielilor pe parcurs extern pentru mărfurile importate în perioada 1.07.2007 – 11.06.2008.

Astfel fiind, nu se poate reține, cu temeii legal, că în modalitatea pretinsă de societatea comercială, s-ar fi achitat TVA aferentă cheltuielilor pe parcurs extern, din moment ce cheltuielile respective nu fuseseră incluse în declarațiile vamale de import, tocmai pentru a se diminua baza de impozitare pentru TVA aferentă operațiunilor de import, instanța de fond interpretând în mod judicios dispozițiile legale incidente în cauză.

În ceea ce privește accesoriile aferente debitului principal, instanța de fond a reținut în mod judicios incidența prevederilor art.255 din Codul vamal și ale art.119 și 120 din Codul de procedură fiscală, în baza cărora au fost stabilite majorările de întârziere în sumă de .X.lei aferente sumei de .X.lei TVA, pentru cheltuielile pe parcurs extern ale mărfurilor importate.

În concluzie, soluția instanței de fond este legală și temeinică, iar criticile recursului sunt neîntemeiate, urmând ca pentru considerentele prezentate mai sus, recursul să fie respins ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de S.C. .X.SRL .X.prin Administrator .X. IPURL
împotriva Sentinței nr.X din 12 octombrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția contencios
administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 9 aprilie 2014.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,

X